



राजपात्रवर

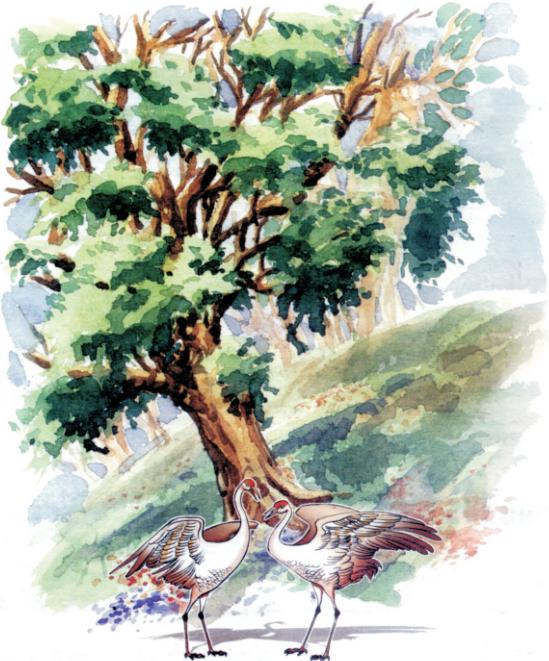
निसर्गभूमती



स्थापना : २००८

अंक : १ ला

वर्ष : २००९



आज वटपोर्णिमा माझ्या आयुष्यातील अगदी महत्वाचा दिवस. अहो, पण मी माझी ओळख करून द्यायलाच विसरलोकी मी जांभुळाचे रोप. माझा जन्म नर्सरीत झाला. नर्सरीत माळी लहानपणा पासुन आता मी एक वर्षाचा होई पर्यंत माझी छान काळजी घेतली गेली. मी जसा जसा मोठा मोठा झालो तसे मला समजायला लागले. आमच्या नर्सरीत मोठमोठी माणसे यायची पण ती फक्त शोभेची, फुलांची रोपेच घेऊन जायची. आणि मला म्हणायची जांभुळाचे झाड फार मोठे होते, त्याला फार मोठी जागा लागते, भिंतींना पण तडे जातात शिवाय जांभुळ पडून घाण होते म्हणून ती मला नाकारायची. हे लोक फक्त दिसण्यावरचं जातात त्यांना फक्त दिखाऊपणा क रायलाचं आवड तो पण आपल्याला त्यापासून ताजी गोड जांभुळ खायला मिळतील

याचा विचार तेकरतचं नाही. झाडावरची ताजी फळे तोडून खाण्यात येणाऱ्या आनंदाचा त्यांना गंधी नसतो. हे सगळे बघुन मला मनात कोठेतरी दुःख व्हायचे. दुसऱ्या झाडांना घेऊन जातांना मलाही वाटायचे अरे आपल्याला पण कोणी तरी असे कायमचे सांभाळणारे आई - बाप मिळाले पाहिजे. पण बरं का आमच्या नर्सरीचेमालकही फार चांगले त्यांनी मला मोठ्या हौशीने वाढविल माझी व इतर सर्व झाडांची त्यांनी अगदी मनापासून काळजी घेतली.

पण आज काय आश्चर्यचं झाल. आज वटपोर्णिमेचा दिवस आणि माझं नशिबच उजळल मला वाटत असलेली, माझ्या मनातली इच्छा पूर्ण झाली. आमच्या नर्सरीत एक कुटुंब आल. त्यात दोन लहान मुळ होती. मुळ व मुलांचे आई वडील निसर्गप्रेमी दिसत होती. ती नुकतीच पर्यावरण दिनाचा

कार्यक्रम साजरा करून आलेली होती. मुलांनी तर नर्सरीत घुसल्या घुसल्या सुरुवात केली पण्ठा आपल्याला हेझाड घ्याचं पण्ठा आपल्याला तेझाड घ्याचं. ती मंडळी माझ्याजवळ व मुलांनी हड्ह धरला की, पण्ठा आपल्याला जांभुळाचं झाड घ्यायचचं, आम्हाला त्याची जांभुळ खायची. त्यांनी होकार दिला व मला घरी आणले. मला फार आनंद होत होता की आपल्याला इतके चांगले पालन पोषण करणारे म्हणजेच आई वडील मिळाले. मी फार खुश होतो. मुलही फार खुश होती. आणि एक अजुन गोष्ट म्हणजे माझ्या शेजारी असणारा माझा मित्र अशोकही माझ्या बरोबर आला होता. मग काय मला आणखीनचं मजा वाटायला लागली. पण ती मुळ खुप उत्साही होती बरं का त्यांनी मला घरी आणले बरोबर घरातील सर्व मंडळींना दाखविल. घरातील मंडळीही खुश झाली. अगदी आनंदात माझा प्रवेश झाला. त्यांनंतर त्यांनी आम्हा दोघांना त्यांच्या गार्डनमध्ये ठेवले. त्यांच्या गार्डनमध्येही खुप झाडेहोती. सगळी अगदी आनंदात फुलून डोलत होती. आम्ही दोघेजरा इकडे तिकडे बघतचं होतो. की कोणी ओळखीचं दिसतं का कोणी ओळखीचं दिसतं नव्हतं पण सगळी नविन झाडे मैत्री करायलां उत्साही दिसतं होती. घराच्या गार्डनमधील छान फुललेली रातराणी, मधुमालती, कुंदा मला बघुन स्मित हास्य देत होती. तिथे अगदी वांग्याची झाडही होती. व वांगेही आलेली

